

Harry Potter and the Deathly Hallows

Přeložilo: Klubátko (c) 2007

Odpovědný redaktor: Plžoroh

Kapitola první

Pán zla na vzestupu

V úzké uličce zalité měsíčním světlem se najednou objevili dva muži. Chvilí stáli pár metrů od sebe a mířili jeden na druhého hůlkami, potom se však poznali, zastrčili hůlky pod pláště a rázně vykročili stejným směrem.

„Něco nového?“ zeptal se ten vyšší.

„Dobré zprávy,“ odpověděl Severus Snape.

Ulici z levé strany lemovaly nízké pichlavé keře a z pravé strany vysoký úhledně zastřižený živý plot. Dlouhé pláště povlávaly mužům kolem kotníků.

„Napadlo mě, jestli nejdu pozdě,“ vykročil Yaxley ulicí a střídavě se objevoval na světle a zase mizel ve tmě na místech, kde měsíční světlo zastíňovaly větve stromů. „Bylo to složitější, než jsem si myslel. Ale doufám, že bude spokojený. Zdá se, že očekáváš pochvalu.“ Snape přikývl, ale neřekl nic. Zahnuli doprava na širokou příjezdovou cestu. Živý plot zahnul také a mizel někde v dálce za impozantní tepanou železnou bránou. Muži nezpomalili. Mlčky zvedli levé ruce na pozdrav a prošli přímo skrz bránu, jako by železné tyče byly jen dým.

Tisové keře ztlumily jejich kroky. Po pravé straně něco zašustilo. Yaxley zase vytáhl hůlku a namířil přes hlavu svého společníka, ale zdrojem šustění byl jen bílý páv, pyšně si vykračující po vrchu živého plotu.

„Lucius si na to prostě potrpí. *Pávi...*“ Yaxley si odfrkl a schoval hůlku zpátky pod plášť.

Na konci příjezdové cesty stál pěkný dům a okna v přízemí zasklená kosočtvercovými tabulkami zářila do noci. Někde za živým plotem zurčela fontána. Snape a Yaxley spěchali po křupajícím šterku ke dveřím, které se před nimi rozletěly, aniž by je někdo otevíral.

Vstupní hala byla velká, tlumeně osvětlená a přepychově vyzdobená. Většinu plochy kamenné podlahy pokrýval nádherný koberec. Bledé tváře z portrétů na stěnách sledovaly Snapea a Yaxleyho očima. Dvojice se zastavila u těžkých dřevěných dveřích do další místnosti. Na okamžik zaváhala, ale potom Snape sáhl po bronzové klice.

Salón byl plný lidí, kteří seděli kolem dlouhého vyřezávaného stolu a mlčeli. Ostatní nábytek byl bez ladu a skladu nastavený u zdí. V mramorovém krbu, nad nímž se skvělo zrcadlo v pozlaceném rámu, praskal oheň – jediný zdroj světla v místnosti. Snape a Yaxley se na prahu na chvíli zastavili, a když jejich oči přivykly šeru, pozornost obou kouzelníků upoutala nejpodivnější část celého výjevu – bezvládné lidské tělo, které viselo hlavou dolů nad stolem a pomalu se otáčelo, jako by bylo zavěšené na neviditelném provaze. Odráželo se v zrcadle i v naleštěné desce stolu. Nikdo z přítomných se na tělo nedíval s výjimkou bledého mladíka, který seděl takřka přímo pod ním. Nedokázal se ovládnout a každou chvíli musel pokukovat nahoru.

„Yaxley a Snape,“ pronesl vysoký a jasný hlas z čela stolu. „Málem jste přišli pozdě.“ Majitel hlasu seděl přímo před krbem, takže příchozí nejdřív dokázali rozeznat jen jeho siluetu. Když však přistoupili blíž, ze šera vystupovala jeho hlava, holá, hadí, se škvírami místo nosních dírek a žhnoucím rudýma očima s ještěřími zornicemi. Měl hlavu tak bledou, až se zdálo, že ve tmě světélkuje.

„Severusi, sem,“ přikázal Voldemort a pokynul na židli po své pravici. „Yaxleyi – vedle

Dolohova.“

Oba muži se posadili. Většina přítomných sledovala Snapea a Voldemort také nejdříve promluvil na něj.

„Takže?“

„Můj pane, Fénixův řád se chystá převézt Harryho Pottera z jeho současného bezpečného místa příští sobotu po setmění.“

To upoutalo všeobecnou pozornost – ostatní se napřímili, někteří se nervózně ošili a všichni sledovali Snapea a Voldemorta.

„V sobotu... po setmění,“ opakoval Voldemort. Upřel žhnoucí pohled do Snapeových černých očí natolik pronikavě, že se někteří přihlížející raději otočili ze strachu, aby je Voldemortovy oči nesežehly. Snape však pohled klidně opětoval a po chvíli se Voldemortovy rty zkrivily do grimasy, která připomínala úsměv.

„Dobře. Výborně. A tu informaci máš...“

„...od toho zdroje, o kterém jsme mluvili,“ dodal Snape.

„Můj pane.“

Yaxley se naklonil dopředu a podíval se přes dlouhý stůl na Voldemorta a Snapea. Všichni se na něj otočili.

„Můj pane, mám jiné zprávy.“

Yaxley čekal, ale Voldemort mlčel, pokračoval tedy dál: „Bystrozor Dawlish se prořekl, že Pottera povezeu teprve po třicátém, až bude klukovi sedmnáct.“

Snape se usmíval.

„Můj zdroj mi prozradil, že nás chtějí zmást falešnou stopou, to bude ono. Nejspíš na Dawlishu použili Confundus. Nebylo by to poprvé. Ví se o něm, že je náchylný.“

„Ujist'uj tě, můj pane, že Dawlish si byl poměrně jistý,“ bránil se Yaxley.

„Jestliže na něj použili Confundus, tak si samozřejmě byl jistý,“ opáčil Snape. „Říkám ti, Yaxleyi, bystrozoři už ochranu Harryho Pottera zajišťovat nebudou. Řád se domnívá, že jsme infiltrovali Ministerstvo.“

„Aspoň něco pochopili správně,“ ozval se zavalitý mužík kousek od Yaxleyho a dýchavičně se zasmál. Jeho smích se rozléhal po místnosti, ale Voldemort se nesmál. Pohlédl na otáčející se tělo a vypadalo to, že o něčem přemýšlí.

„Můj pane,“ pokračoval Yaxley, „Dawlish tvrdil, že kluka bude doprovázet celá skupina bystrozorů...“

Voldemort zvedl velkou bílou ruku. Yaxley okamžitě zmlkl a zamračeně sledoval, jak se Voldemort obrací na Snapea.

„Kde ho chtějí ukrýt?“

„Doma u někoho z Řádu,“ odpověděl Snape. „Podle mého zdroje dostalo to místo veškerou ochranu, jakou Řád společně s Ministerstvem dokázali zajistit. Jakmile tam dorazí, už podle mě nebudeme mít šanci ho dostat, můj pane, pokud samozřejmě Ministerstvo do soboty nepadne. Pak bychom mohli odhalit a odstranit většinu ochranných zaklínadel. Zbytek bychom prolomili silou.“

„Co myslíš, Yaxleyi?“ křikl Voldemort na druhou stranu stolu a v červených očích se mu podivně odráželo světlo. „Padne Ministerstvo do soboty?“

Hlavy přítomných se opět otočily. Yaxley se napřímil.

„Můj pane, mám potěšující zprávy. Bylo to obtížné a dalo mi to hodně práce, ale podařilo se mi dostat Pia Thicknesse pod kletbu Imperius.“

Na ostatní to zapůsobilo a Yaxleyho soused Dolohov – muž s dlouhým, zkriveným obličejem – ho poplácal po zádech.

„To je dobrý začátek,“ pravil Voldemort. „Ale Thicknesse je jen jeden z mnoha. Než začnu, Scrimgeour musí být obklopený našimi lidmi. Kdyby se mi pokus o jeho zabití nepovedl, všechno by se tím pokazilo.“

„Ano – můj pane, to je pravda – ale jistě víte, že jako hlava oddělení prosazování kouzelnického práva se Thicknesse pravidelně schází nejen s ministrem, ale také s řediteli ostatních oddělení. Teď by mělo být snadné podrobit si ostatní, když máme pod kontrolou tak vysokého úředníka, a všichni společně se potom můžou postarat o Scrimgeoura.“

„Pokud Thicknesse někdo neodhalí, než se mu podaří ovládnout ostatní,“ podotkl Voldemort.

„Každopádně je nepravděpodobné, že Ministerstvo bude do soboty moje. Jestliže nemůžeme na chlapce zaútočit v cíli, musíme podniknout útok, zatímco bude na cestě.“

„Tady jsme ve výhodě, můj pane,“ ozval se Yaxley, který prostě chtěl slyšet pochvalu. „Máme své lidi na oddělení kouzelnické dopravy. Jestliže Potter použije Přemístění nebo letaxovou síť, okamžitě se to dozvíme.“

„Nepoužije ani jedno,“ řekl Snape. „Řád vyloučil všechny možnosti pod kontrolou Ministerstva, nikomu nevěří.“

„Tím líp,“ pravil Voldemort. „Bude muset cestovat venku a tam ho snadno dostaneme.“

Voldemort se podíval na otáčející se tělo a pokračoval. „Postarám se o něj osobně. Kolem Harryho Pottera už bylo chyb dost. Některé jsem udělal i já sám. Potter dosud žije spíš kvůli mým chybám než díky vlastní šikovnosti.“

Společnost kolem stolu Voldemorta sledovala a všichni do jednoho se děsili, aby je neobvinil z toho, že Harry Potter je stále naživu. Voldemort však mluvil spíš sám k sobě a přitom se díval na bezvládné tělo.

„Nedával jsem si pozor a tak mi štěstí a náhoda – škůdci dobrých plánů – všechno překazily. Ale teď jsem chytřejší. Víím věci, které jsem předtím nevěděl. Harryho Pottera musím zabít já a tak se také stane.“

Odpovědělo mu náhlé zavytí, strašný a zoufalý výkřik hrůzy a bolesti. Někteří se polekaně podívali k zemi, protože zvuk se ozval někde zespodu.

„Červíčku,“ pravil Voldemort stále stejným tichým zamyšleným tónem, aniž by odtrhl pohled od těla, „neříkal jsem ti, že se máš postarat, aby byl náš vězeň zticha?“

„Ano, m-můj pane,“ zasípal malý mužik v polovině stolu. Byl tak zapadlý do židle, až se zdálo, že tam nikdo není. Teď se vyhrabal od stolu a vyběhl z místnosti. Zůstala za ním jen zvláštní stříbrná záře.

„Jak jsem říkal,“ pokračoval Voldemort a rozhlédl se po přítomných. „Teď jsem chytřejší. Například si budu muset půjčit hůlku od někoho z vás, než půjdu zabít Pottera.“

Všichni se zatvářili zděšeně, jako by právě prohlásil, že si chce půjčit něčí ruku.

„Žádní dobrovolníci?“ podivil se Voldemort. „Co třeba...? Luciusi, nevidím důvod, proč bys měl ještě potřebovat hůlku.“

Lucius Malfoy zvedl pohled. V záři ohně vypadal žlutý a voskový, oči měl zapadlé a podmalované tmavými kruhy. Promluvil chraptivým hlasem.

„Můj pane...?“

„Tvoji hůlku, Luciusi. Chci tvoji hůlku.“

„Ale...“

Malfoy hodil pohledem po své ženě. Ta seděla vedle něj a dívala se přímo před sebe, bledá jako vždycky, dlouhé blondě vlasy jí spadaly na záda, ale pod stolem mu na okamžik sevřela zápěstí. Malfoy sáhl pod plášť, vytáhl hůlku a podal ji Voldemortovi, který si ji přidržel před rudýma očima a pozorně si ji prohlédl.

„Co je to?“

„Jilm, můj pane,“ zašeptal Malfoy.

„A jádro?“

„Drak. Dračí srdeční šlacha.“

„Skvělé,“ pravil Voldemort. Vytáhl svoji hůlku a porovnal délky. Lucius Malfoy udělal bezděčný pohyb, jako by čekal, že mu Voldemort dá za jeho hůlku tu svoji. Voldemort si toho všiml a hrozivě vytřeštil oči.

„Dát ti moji hůlku, Luciusi? Moji hůlku?“

Někdo se uchechtl.

„Dal jsem ti svobodu, Luciusi, to ti nestačí? Ale všiml jsem si, že tvoje rodina není poslední dobou moc spokojená... Vadí ti něco na mé přítomnosti v tvém domě, Luciusi?“

„Nic – nic, můj pane!“

„Takhle lhát, Luciusi...“

Zdálo se, že jeho tichý hlas syčí ještě ve chvíli, kdy zavřel ústa. Pár kouzelníků se skoro otřásl, když syčení zesílilo. Bylo slyšet, jak po podlaze pod stolem leze něco těžkého.

Vedle Voldemortova křesla se vynořil obrovský had. Lezl nahoru. Zdálo se, že je snad nekonečný, až se konečně opřel Voldemortovi o rameno – krk měl tlustý jako mužské stehno, oči s hadími zornicemi ani nemrkly. Voldemort ho nepřítomně pohladil dlouhými prsty a nespouštěl pohled z Luciuse Malfoye.

„Proč jsou Malfoyovi tak nešťastní? Copak můj návrat k moci není to jediné, po čem celá léta toužili?“

„Samozřejmě, můj pane,“ odpověděl Lucius Malfoy a třesoucí se rukou si otřel pot z horního rtu.

„Toužili jsme po tom – toužíme.“

Manželka po Malfoyově levici prkenně přikývla, ale na Voldemorta a jeho hada se nepodívala. Syn Draco, který seděl vpravo a civěl na bezvládné tělo nad sebou, hodil po Voldemortovi rychlý pohled a hned ho zase odtrhl, protože se bál podívat se mu do očí.

„Můj pane,“ ozvala se žena s tmavými vlasy, která seděla v půlce stolu, hlasem plným emocí, „je nám ctí mít tě v našem domě. Nedokážu si představit nic lepšího.“

Seděla vedle své sestry, které se vůbec nepodobala ani svými tmavými vlasy a očima s těžkými víčky, ani chováním. Zatímco Narcissa seděla ztuhle a nehybně, Bellatrix se nahýbala k Voldemortovi, protože pouhá slova nedokázala vyjádřit její touhu být mu co nejbliž.

„Nic lepšího,“ opakoval Voldemort s hlavou nakloněnou na stranu a prohlížel si Bellatrix. „Od tebe to hodně znamená, Bellatrix.“

Čarodějka zrudla a oči se jí zalily slzami radosti.

„Můj pán ví, že říkám čistou pravdu!“

„Nic lepšího... dokonce i v porovnání s tou šťastnou událostí, k níž tenhle týden ve vaší rodině došlo?“

Bellatrix na něj zmateně zírala s pootevřenými ústy.

„Nevím, o čem mluvíš, můj pane.“

„Mluvím o tvé neteři, Bellatrix. A tvé, Luciusi a Narcisso. Zrovna se provdala za toho vlkodlaka, Remuse Lupina. Musíte na ni být pyšní.“

Přítomní se zlomyslně rozesmáli. Někteří se naklonili nad stůl a vyměnili si škodolibé pohledy, někteří zabušili do stolu pěstmi. Velkému hadovi se ten rámus nelíbil, otevřel tlamu a rozzlobeně zasyčel, ale smrtijedi si ho nevšíмали, protože měli z Bellatrixina a Luciusova ponížení legraci. Bellatrix, ještě před chvílí zčervenálá radostí, ošklivě zrudla.

„To není naše neteř, můj pane,“ vykřikla. „My – Narcissa a já – jsme se na naši sestru od okamžiku, kdy si vzala toho mudlovského šmejda, ani nepodívaly. Ten parchant s námi nemá nic společného. Ani ta bestie, kterou si vzala.“

„Co na to říkáš ty, Draco?“ oslovil Voldemort Draca a přestože mluvil tiše, jeho hlas byl i v rámsu dobře slyšet. „Budeš jim hlídat štěnata?“

Škodolibý jásos dosáhl vrcholu. Draco Malfoy se zděšeně podíval na otce, který zíral do klína, a potom zachytil matčin pohled. Narcissa sotva ztelně zavrtěla hlavou a zase se upřeně zadívala na protější zeď.

„To stačí,“ řekl Voldemort a hladil rozzlobeného hada. „Dost.“

Smích okamžitě utichl.

„Některé větve našich nejstarších rodin se časem trochu zkroutí,“ pravil. Bellatrix ho sledovala rozčileným a zároveň prosebným pohledem. „Musíte je občas zastříhnout, aby strom zůstal zdravý. Odřezat části, které ohrožují ostatní.“

„Přesně tak, můj pane,“ zašeptala Bellatrix a oči se jí znovu zalily slzami vděčnosti. „Bez zaváhání!“

„Dočkáš se,“ řekl Voldemort. „V tvojí rodině i v celém světě... odřežeme sněť, která nás nakazila, až zůstane jen čistá krev...“

Voldemort zvedl Malfoyovu hůlku, namířil ji na pomalu se otáčející tělo nad stolem, a krátce jí švihl. Postava zasténala, probrala se a začala zápasit s neviditelnými pouty.

„Poznáváš našeho hosta, Severusi?“ zeptal se Voldemort.

Snape se podíval na tvář nad sebou. Všichni smrtijedi teď sledovali zajatkyni, jako by právě dostali svolení projevit zvědavost. Žena se otočila tváří k ohni a zaprosila chraplavým, vyděšeným hlasem. „Severusi! Pomoz mi!“

„Ano,“ děl Snape a zajatkyně se pomalu otočila na druhou stranu.

„A ty, Draco?“ zeptal se Voldemort a volnou rukou hladil hada po tlamě. Draco trhaně zavrtěl hlavou. Teď, když se žena probrala, už se na ni nedokázal podívat.

„Ty jsi na její hodiny nechodil,“ řekl Voldemort. „Pro ty z vás, kteří netuší, naším dnešním hostem je Charity Burbagová, která donedávna učila na Bradavické škole čar a kouzel.“

Kolem stolu to zahučelo a nějaká rozložitá, shrbená žena se uchechtla.

„Ano... profesorka Burbagová učila děti čarodějů a čarodějek o mudlech... říkala jim, že se od nás tolik neliší...“

Jeden smrtijed si odplivl na podlahu. Charity Burbagová se znovu otočila ke Snapeovi.

„Severusi... prosím... prosím...“

„Ticho,“ řekl Voldemort, znovu švihl Malfoyovou hůlkou a Charity okamžitě zmlkla, jakoby jí dali roubík. „Ale profesorce Burbagové nestačilo mást a kazit naše děti. Minulý týden napsala vášnivou obhajobu mudlů do *Denního věštce*. Kouzelníci prý musí tyhle zloděje jejich vědomostí a magie přijmout. Ředění čisté krve je podle profesorky Burbagové velmi žádoucí... chtěla by, abychom se křížili s mudly... nebo vlkodlaky, že...?“

Tentokrát se nikdo nesmál. Voldemortův tón byl rozzlobený a pohrdavý. Charity Burbagová se potřetí otočila ke Snapeovi. Z očí jí do vlasů stékaly slzy. Snape se lhostejně díval, jak se zase otáčí na druhou stranu.

„*Avada Kedavra.*“

V místnosti se zeleně zablesklo. Charity s ranou dopadla na desku stolu, který se zatřásl a zavrzal. Několik smrtijedů nadskočilo na židličkách. Draco spadl na podlahu.

„Večeře, Nagini,“ pravil Voldemort tiše a velký had se odplazil z jeho ramen na naleštěné dřevo.

Harry Potter and the Deathly Hallows

Přeložilo: Klubátko (c) 2007

Odpovědný redaktor: Plžoroh